

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΙΓΓΛΕΖΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

«Ο καιρός βροχερός και γι' αυτό μονάχα πέντ' ἔξη ἦσαν κείνο τ' ἀπόγειομα στὸ τσάι τῆς Κας Γ... Πού ἡ περασμένη Κυριακή, πού πλημμύριζε κόσμον τὸ πλούσιο σαλόνι! Τώρα ἦταν τὸ ξανάσαμα ἔπειτ' ἀπὸ τὴν κίνηση, τὴ ζωηρότητα, τὸ γλέντι, γι' αὐτὸ κ' ἡ κουβέντα γενικιά, ὄχι κύκλοι ἰδιαιτέρου.

Ἡ Κας Γ. γυναίκα πλούσιου ἐμπόρου, πού γίνθηκε ἀπὸ τὸ τίποτα— αὐτὸ πειὰ φαίνονταν κ' ἀπὸ τὴν πολυτιμία, χωρὶς γούστο ὅμως, ἐπίπλωση τοῦ σπιτιοῦ— μὲ τὴν περηφάνεια καὶ ματαιότητα, πού χαρακτηρίζει τὴ γυναίκα, ὅταν ἐξὸν ἀπὸ τὸν παρὰ δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο νὰ ἐπιδείξει, ἔδινε τὸ τσάι μὲ βοηθὸ τὴ δεσποσύνη Τ., πού ἡ ματιά της σούλεγε πῶς προτιμοῦσε τὸν κόσμον τῆς περασμένης Κυριακῆς ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὰ σοβαρότητα, πού βασιλευε γύρω ἀπὸ τὴ σπιτονοικοκυρὰ ἐξαιτίας τῆς βροχῆς.

Τὸ νόστιμο εἶναι πού διασκέδαση γιὰ τὸν περισσότερο κόσμον πού δὲν ἀφήνει νὰ περάσῃ καμμιά εὐκαιρία, χωρὶς νὰ τὴν ἀπολάβῃ, εἶναι νὰ συναντᾶται μὲ τοὺς ἰδίους ἀνθρώπους, τὶς ἴδιες φυσιογνωμίες, πότε δῶ, πότε κεῖ. Τὴν εὐχαρίστηση δὲν τοῦ δίνουν τὰ πρόσωπα—ὡ! ἂν τὰ βλεπε πάντα στὸ ἴδιο μέρος θάταν γι' αὐτὸν μιὰ ψυχικὴ αὐτοχτονία— ἀλλὰ ἡ ἐκλογὴ τοῦ τόπου πού θὰ τὰ συναντήσῃ. Μιὰ ἐρώτησις σὰν αὕτη: «Ἀπόψε θὰ πᾶς ἰδοῦμε στὸ χορὸ τῆς Δέσσης;» ἢ «ἄχτις πῶς τὰ περάσατε στὸ τσάι τῆς Κας Κ.» εἶναι γι' αὐτὸν ἀπόλαψη πού δὲ θὰ τὴν ἀλλάζῃ μὲ τίποτα στὸν κόσμον. Πόσοι δοκιμάζουν στέρηση, στενοχώρια καὶ πολλές φορές ἀγωνία, γιὰ νὰ φτάσουν σὲ θέση, πού νὰ μποροῦν νὰ κάνουν μιὰ τέτοια ἐρώτησις, πού τοὺς φαίνεται ὁμορφότερη κ' ἡδονικότερη ἀπὸ τὴ γλυκύτερη νόστα!

«Ὅλοι εἶχαν πάρει τὸ τσάι τους καὶ τώρα ἡ δεσποσύνη Τ. ἐτοίμαζε τὸ δικό της, ὅταν ἡ μητέρα της, μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, πού τότεν ὥρα καμάρωνε τὴ θυγατέρα της, εἶπε χαμογελώντας τῆς Κας Γ.

— «Πότε νὰ μεγαλώσῃ κ' ἡ κόρη σας νὰ σᾶς βοηθᾷ ὅταν δέχεστε».

— «Ἐχουμε καιρὸ, ἀπάντησε ἡ Κας Γ., εἶναι ἀκόμα τόσο μικροῦλα, τὸ καὶ μένει! ὅχι τῶ χρόνῳ μονάχα».

— «Καὶ πηγαίνει σκολειά;» ἐρώτησ' ἓνας κύριος

μισόκοπος, πού μίλησε μονάχα γιὰ νὰ μὴ φαίνεται πῶς πῆγε κεῖ γιὰ νὰ παραστήσῃ τὴ σιωπὴ.

— «Ἄ, ὄχι, εἶπε μὲ ζωηρότητα ἡ Κας Γ. Τῆς ἔχω μιὰν Ἰγγλέζα δασκάλα στὸ σπίτι· ἐγὼ ἀποστρέφομαι τὰ σκολειά, γιὰτ' εἶναι μονάχα γιὰ νὰ κάνουν δασκαλίτσες τὶς πλυστρες». Ἐδῶ ἓνας περιφρονητικὸς μορφασμὸς συντρόφευε τὰ λόγια της. «Ὅυτε ξένες γλώσσες στὰ σκολειά μας, οὔτε μάρωση ἀληθινή, οὔτε ἀνατροφή, τίποτα, τίποτα. Σήμερα ὅποιος θέλει ν' ἀναθρέψῃ καλὰ τὰ παιδιὰ του, πρέπει νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ παιδαγωγούς».

— «Δὲ συμφωνᾷω μαζί σας», εἶπε μιὰ κυρία μικροκαμωμένη, πολὺ νέα, ξανθὴ, μὲ μιὰ συμπαθητικὰ κ' ἐξυπνὴ φυσιογνωμία. Δὲ σᾶς λέω πού τὰ σκολειά μας εἶναι τὸ τέλει, ὄχι, ἔχουν κ' αὐτὰ τὰ ψεγάδια τους, εἶναι ὅμως πάντα μικρότερα ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐλάττωμα τῆς ἀνατροφῆς μὲ ξένες δασκάλες, πού ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὰ παιδιὰ μας τὸν ἐθνισμό».

— «Μιλεῖς σοβαρὰ, ἀγαπητὴ μου;» εἶπε ἡ Κας Γ. καὶ γέλασε. «Ἐθνισμό, καὶ ποιὸς ἔχει σήμερα ἐθνισμό, πού πρέπει νὰ τὸν μάθουν τὰ παιδιὰ μας; Ἐθνισμὸς σήμερα εἶναι ὁ παρᾶς. Ἄς μὴ γελιῶμαστε, ὅλα μᾶς λείπουν σήμερα στὴν Ἑλλάδα κ' ἂν θέλουμε ν' ἔμασσε ἢ νὰ γίνουμε κάτι, πρέπει νὰ τὰ ζητᾶμε ὅλα ἀπὸ τὰ ξένα μέρη».

— «Δὲ σᾶς λέω, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ παράδειγμα τους, γιὰτ' οἱ λαοὶ κείνοι προοδεύουν, ἐνῶ ἐμεῖς πᾶμε πίσω, αὐτὸ κανεὶς δὲν τ' ἀρνίεται· γιὰ τὴν ἀνατροφή ὅμως μοῦ φαίνεται πολὺ ἄπρεπο ἓνα παιδί νὰ ξέρῃ τὴν ἱστορία τῆς Ἀγγλίας καὶ ν' ἔχη μιὰ μικρὴ, τιποτένια ἰδέα γιὰ τὸ ἥρωϊκὸ κίνημα τοῦ 21. Τί μπορεῖ νὰ μάθῃ τὸ παιδί, πού ἀπὸ μικρὸ ξεμαθαίνει τὴ γλώσσα του, γιὰ νὰ μιλήσῃ μιὰν ἄλλη τέλεια ξένη, πού τοῦ γιομίζον τὸ μυαλὸ μὲ τὴν ἱστορία τῶν ξένων ἐθνῶν, χωρὶς νὰ τοῦ ἀναφέρουν σκεδὸν τὴ δική του—σὰ νὰ μὴν εἶχε—παρὰ νὰ περιφρονητὴ τὴν πατρίδα του, νὰ ντρέπεται πού εἶναι Ρωμιός, ἐνῶ ἡ ἀληθινὴ ἀνατροφή ἓνα σκοπὸν ἔχει, νὰ τοῦ ριζώσῃ τὴν ἰδέα, πού τὸ ἔθνος του ἔχει μεγάλα ἐλαττώματα, ὅπως ἔχει καὶ προτερήματα, νὰ βλέπῃ καὶ τούτα καὶ κείνα, νὰ φροντίσῃ, ὅσο μπορεῖ, νὰ διορθώσῃ τὰ πρῶτα, νὰ περηφανεύεται γιὰ τὰ δεύτερα καὶ ν' ἀγαπήσῃ, ὅπως εἶναι τὴν πατρίδα του, κλειδώντας μέσα στὴν ψυχὴ του τὴν ἀνθρωπότητα κ' ἂν εἶναι ἄντρας μ' αὐτὴν τὴν ἰδέα νὰ δράσῃ στὴν κοινωνία, κ' ἂν γυναίκα ν' ἀναθρέψῃ ἀληθινὰ

Ρωμιόπουλα κ' ὄχι Ἀρλεκίνους μὲ Φραντζέζικες φράσεις κ' Ἰγγλέζικη προφορά;»

— «Πάντα ἡ ἴδια, γιομάτη ἰδανικά, πατριωτισμούς, κολοκύθια. Αὐτὰ ὅλα εἶναι ρωμαντισμοί, ἓνα μονάχα εἶναι ἡ πραγματικότη, πού καὶ καλὴτερη ἀνατροφή δίνει ἡ ξένη δασκάλα καὶ ἡθικὴ μεγαλύτερη. Ἄλλοίμονο ἀπὸ τὸ παιδί, πού συναναστρέφεται—κ' αὐτὸ γίνεται στὰ σκολειά μας—καὶ μὲ τοῦ μπακάλη τὴ θυγατέρα! Τί ἡθικὴ θὰ λάβῃ; τί μπορεῖ νὰ μάθῃ; ἐνῶ στὸ σπίτι ἀλλοίως ἐπιβλέπει ἡ δασκάλα, πού ἔχει νὰ προσέξῃ μιὰ μονάχα».

— «Ὡς κ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ δασκάλα, πού θὰ δώσετε τοῦ παιδιοῦ σας. Μήπως τὴν ξέρετε ὅταν τὴ φέρνετε; Παίξετε τὴν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ σας στὸ λαχεῖο».

— «Καὶ τὸ κέρδισα! ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ἔχω παράπονο κανένα· ἡ δική μου εἶναι λαμπρὴ, μιὰ νέα μὲ πολλή, πολλή ἡθικὴ, μὲ πολλές χάρες. Μακάρι νὰ τῆς μοιάσῃ σ' ὅλα ἡ μικροῦλα μου, θᾶμουν πολὺ εὐχαριστημένη, ἀπόδειξη, πού τῆς τὴν ἀφήνω μὲ τὰ μάτια κλειστά».

— «Θὰ πῆ, πῶς ἔχετε τύχη».

— «Ὅχι τύχη μονάχα, γιὰτὶ ἐφρόντισα πρὶν τὴν πάρω. Οἱ Ἰγγλέζες σπάνιον νὰ μὴν εἶναι καλές, γιὰτὶ ἔχουν γερὸ μυαλό».

— «Ἄλλὰ ἔχουν κ' ἐθνικὸν ἐγωισμό καὶ γιὰ ἓνα Ρωμιόπουλο εἶν' ἡθικὸς θάνατος. Ἑλληνίδα μὲ τὸν ἐθνικὸν ἐγωισμό, πού χαρακτηρίζει τοὺς Ἰγγλέζους, μάλιστα».

— «Καὶ δὲ θὰ τὴ δοῦμε τὴ μικροῦλα σας;» ἐρώτησ' ἓνας νέος, πού ἐπειδὴ μιλοῦσε ὅλη τὴν ὥρα μὲ τὴ δεσποσύνη Τ. ἤθελε νὰ δεῖξῃ, πῶς πρόσεχε κα σ' ὅ,τι λέγονταν γύρω του.

— «Ἡ Miss Jenny δὲν τῆς ἐπιτρέπει ν' ἔρχεται στὸ σαλόνι· λέει, πῶς πάντα κάτι μπορεῖ ν' ἀκούσῃ ὄχι κατάλληλο γιὰ κοριτσάκι καὶ πού δὲν πρέπει πρὶν τῆς ὥρας, νὰ μαθαίνῃ ἢ μαντεῖν μερικὰ πράματα. Βλέπετε, εἶναι πολὺ ἀσπρη! Σήμερα ὅμως, πού ἔμασσε ἀναμεταξύ μας, γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν πειράζει».

Ἐχτύπησε τὸ κουδοῦν κ' ἔδωσε διαταγὴ τὴν ὑπερέτρια. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ παρουσιάστηκε στὴ θύρα ἓνα ὄμορφο σὰν κουκλίτσα κοριτσάκι, πλουσιοντυμένη— ἡ προσωποποίηση τῆς μητρικῆς ματαιοδοξίας—κ' ἔκαμε μιὰ σπουδασμένην ὑπόκλιση.

— «Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ, Κέττ — εἶχε γίνει καὶ

ΤΟ ΚΑΤΟΣΤΑΡΙΚΟ

Ἡ Γιαννούλα σφουγγαρίζει κ' ὁ Στέργιος στέκεται ἀπὸ πάνω της καὶ τὴν κκακρώνει. Οἱ ἄσπρες καὶ παχουλές γάμπες της πού προβάλλουν γυμνές κάτω ἀπὸ τὸ κοντὸ μισοφοράκι τῆς δουλειᾶς, τὰ μεστωμένα καὶ ζουμερὰ βυζιά της πού οἱ ρῶγες τῶν ζωγραφίζονται μέσα ἀπὸ τὸ τσίτινο τριανταφυλλὶ πολκάκι της, ἡ κοκκινάδα τοῦ προσώπου της, οἱ θαυμασιές καμπύλες τοῦ κορμιοῦ της, καθὼς εἶναι σκυμμένη ἀπάνω στὴ βούρτσα, ὅλα αὐτὰ τὸν ἔχουνε ξετρελλάνει τὸ νέο. Ἡ μάνα του ἀπὸ μακριὰ τοῦ κάνει νοήματα νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ, γιὰτὶ δὲν ταιριάζει στὴ θέση του νὰ συντροφιάζῃ ἔτσι μιὰ ξενοδουλεύτρια, μ' αὐτὸς βρῖσκει χίλιες ἀφορμὲς γιὰ νὰ ξαναγαυρῖσῃ. Μὲ τὰ μάτια του τὴν τρώει. Τὰ χεῖλια του κολλᾶνε ἀπὸ γλύκα.

— Γιαννούλα, πόσα παιδιὰ ἔχεις;

— Τέσσερα, κύριε Στέργιε. Μὰ τί νὰ τὸ κά-

νης πού εἶτανε ἄτυχα· ὁ πατέρας τους ἐδῶ κ' ἔξη χρόνια πνίγηκε στὴ μηχανὴ κ' ἀπὲ ἄσπρη μέρα δὲν εἶδανε. Ὅ,τι κάνουνε τὰ δύο μου χέρια. Μὰ δουλεῖς δὲ βρῖσκεται εὐκόλα. Στενά χρόνια.

Μιλοῦσε χωρὶς νὰ σηκώσῃ κεφάλι καὶ χωρὶς νὰ παρατήσῃ τὴ βούρτσα· ὁ Στέργιος μαθημένος νὰ θεωρῇ ὅλες αὐτὲς τὶς γυναῖκες τοῦ δρόμου, ξιππάστηκε. «Πολὺ ντροπαλὴ ἢ πολὺ κατεργάρα» ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ του, καὶ συλλογίστηκε πῶς θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ζοδέψῃ κάμποσους παρὰδες ὅσο νὰ τὴν φέρῃ στὰ νερά του. «Οἱ γυναῖκες εἶναι πονηρές, τὶς ξέρω γώ· φρόνιμη ὅσο ν' ἀνοίξω τὸ πουγγί μου. Μὰ χαλάλι σου, Γιαννούλα· τάξιζεις, βρε ψυχὴ μου».

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ δὲ βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βλέπῃ τὴ Γιαννούλα. Στὴ μάνα του δικιολογήθηκε ὅπως ὅπως.

Τὸ μεσημέρι φάγανε πλούσια. Ἡ Γιαννούλα ὑποχρεώθηκε νὰ πιῇ τὴν ὑγεία τοῦ κυρίου Στέργιου ἓνα ποτήρι κρασί γιομάτο. Τὸ μάγουλό της ἤρθε καὶ ροῦντωσε ὕστερα ἀπὸ τὸ κρασί. Ἐπεσε ὕστερα νὰ ξεκουραστῇ. Καλοκαίρι· ὅλο γλύκα ὁ μεσημεριανὸς ὕπνος. Ἐπεσε κ' ὁ Στέργιος νὰ κοιμηθῇ· πῆσαν ὅλοι. Μὰ ὁ Στέργιος ὕπνο δὲν εἶχε. Σηκώνεται ἀλαφρὰ καὶ βγαίνει ὄξω. Βλέπει τὴ Γιαννούλα ζαπλωμένη· κείνη ἀκούει πατήματα, ἀνοίγει τὰ μά-

τια της καὶ ξεπετάγεται.

— Σὲ ξύπνησα, Γιαννούλα· νὰ μὲ συμπαθᾶς, καημένη. Ἐέρεις ἤρθα νὰ σοῦ πῶ πῶς δὲν πρέπει καὶ νὰ πελιπίζεσαι... Πού ξέρεις... Βρῖσκονται καὶ καλοὶ ἀνθρώποι στὸν κόσμον... Ἐπειτα μιὰ γυναίκα τόσο ὄμορφη, τόσο νέα, ποτὲ δὲ χάνεται... Ναι... δὲ χάνεται.

Σωπαίνει καὶ τὴν γλυκοκοιτάζει χαμογελώντας. Κεῖνη κοκκινίζει σὰν παπαρούνα· τὰ μάγουλά της φωτιές βγάζουνε. Κάτι ὀσμίστηκε. Καμμιάν ἀπόκριση. «Καμώματα» βάζει μὲ τὸ νοῦ του ὁ Στέργιος. Ἡ Γιαννούλα νοιώθει πῶς τὴν καθαρὰ τὸ σκοπὸ τοῦ Στέργιου.

Σὰν ἀποσκόλασε εἶχε βραδυάσει. Στους δρόμους ἀνάβανε τὰ φανάρια. Κατέβαινε τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ μὲ ἓνα μικρὸ μπόγο ἀπὸ ροῦχα κ' ἀπὸ φαγώσιμα πού τὴν εἶχε φιλέψῃ ἡ μάνα τοῦ Στέργιου. Κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα εἶτανε μιὰ καμὰρα θεοσκότεινη.

— Φεύγεις, Γιαννούλα; καληνύχτα.

— Μπα· σεῖς ἐδῶ, κύριε Στέργιε· τέτοια ὥρα;

— Σὲ περιμένω. Νὰ πάρε αὐτό.

Καὶ τῆς βάζει στὴ χούφτα ἓνα χαρτονόμισμα τρέμοντας ὅλος.

Ἡ Γιαννούλα φοβᾶται κάτι κακό. Κάνει νὰ

ΚΕΡΚΥΡΑ

Στὸ Γεράσιμο Μαρκοῦ, με βαθύτατο σέβας.

Ἀγνάντια, τῆς Ἀρβανιτιᾶς βουὰ γαλάζια ὑφώνονται
Καὶ τῆς Ἡκείρου.
Ξανοίγω ἀπὸ τοὺς βράχους σου νὰ χάνεται στὰ σύννεφα,
Ἡ γῆ το ὄνειρου.
Τὰ κάστρα σου σὰ δράκοντες· ἄλλα νεκρά, δὲν πύθναν
Ἄλλα παρέκει·
Ὁ νοὺς τους τρέχει στὴ φωτιά καὶ στῶν σπαθῶν τὸ κλάγ-
[γασμα,
Καὶ στὸ τουφεκί.
Καὶ τὸ φεγγάρι τὸ χλωμὸ τόνειρεμένο φέγγος του
Ρίχνει τὰ βράδια,
Στοὺς ὄχτους, στὰ ρουμάνια σου, στοὺς κάμπους καὶ στὶς
[λίμνες σου,
Καὶ στὰ λαγαράδια.
Ὅλο χυμὸς ἀπ' τὸν καρπὸ καὶ μύρο ἀπ' τὸ μαγιάριλο
Χύνεται, ρέθει.
Τὴν καρποφόρα τὴν ἐλιά τὸ κυπαρίσσι δάκρυρνο
Τὴ συντροφιάθει.
Ἐδῶ, ποὺ οἱ κηποι ἀπλώνονται κι' ἀνοῦνε, καὶ τῶν ρή-
[γῆδων
Εἶναι παλάτια,
Ἐκεῖνος ποὺ τραγοῦδῃσε τὴ Λευτεριά, τὰ σφάλῃσε
Στερνὰ τὰ μάτια.
Τρικυμισμένη μιὰ Ψυχὴ γιὰ λίγο βρῆκε ἀνάπαψη,
Κοντὰ σὲ σένα·
Νὰ ζῆση ἐδῶ ὄνειρεύτηκε· κ' ἔστη· ἐδῶ τὰ γάλαμα
Τὰ ξακουσμένα.
Ἡ προκομμένη Ναυσικᾶ κι' ὁ Βασιλιᾶς Ἀλκίνοος
Ζεῦσ' ἐδῶ πέρα·
Τὸν Ὀδυσσεῖα λιγόψυχο δικὸς σου τὸν ἀγκάλιασε
Γιαλὸς μιὰ μέρα.
Δόξα δική σου, ὦ Κέρκυρα, ποὺ ἐστὶ τὸν Καποδίστρια
Ἔχεις γεννήση·
Καὶ ποὺ γιὰ σένα τοῦ Τρανοῦ Τυρλοῦ, ἡ φωνὴ κ' ἡ λύρα του
Ἔχει ἀντηχήση.
Στῆς ἑρμονίας καὶ στοῦ ρυθμοῦ, ὅλα ἐδῶ πέρα λούζονται
Τάγιο μεθύσι·
Ἀγάλματα οἱ Κορφαίτισσες ποὺ πλάστης ὑπεράνθρωπος
Τάχει σκαλισή.
Χῶρες πολέμαγαν πολλές γιὰ σέ, κι' ἄλλοι σὲ θέλησαν
Σκλάβοι τους, δούλα.
Χρόνια πολλὰ πέρασαν· καὶ νά! ποὺ πάλι ἐπρόβαλλες
Ἐλληνοπούλα!
(Κορφοί. Αὐγούστου 1905)

ΔΕΛΤΙΟΝ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΦΩΤΑ*

Ἐνα σκοτεινὸ βράδι χυνοπωριάτικο, ἐδῶ καὶ
κάμποσα χρόνια, ταξίδεμα με βάρκα σ' ἕνα θλιβερό
ποτάμι τῆς Σιβηρίας. Ξαφνου καὶ μπροστὰ, στὸ
στηρῆψιμο τοῦ ποταμοῦ, κάτου ἀπὸ τοὺς μαύρους
βράχους, ἔλαμψ' ἕνα φῶς.
Ἐλαμψε ζωερά, δυνατὰ, παρκαποῦ κοντὰ μας.
— Δόξα σ' ὁ θεὸς—εἶπα με χαρὰ— θῆναι δῶ
σιμὰ κανένα σπίτι· ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ ξενουχτι-
σομε.
Ὁ βαρκάρης γύρισε τὸ κεφάλι του, κοίταξε
πάνου ἀπὸ τὸν ὄμο του τὸ φῶς, κ' ἤσυχα ξανάκτισε
τὰ κουπιά.
— Μακριὰ ναι.
Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν πίστεψα. Τὸ φῶς ὅλο κ'
ἔλαμπε ζωερά καὶ πρόβαινε κοντὰ-κοντὰ μὲς ἀπ'
τὰ ῥοιστο σκετάδι. Μὰ ὁ βαρκάρης εἶχε δικίον· φά-
νηκε πὼς ἀλήθεια τὸ σπίτι εἶτανε μακριὰ.
Τοῦτο τὸ ξεχωριστὸ ἔχουν αὐτὰ τὰ νυχτερινὰ
φῶτα, νὰ φαίνονται ὀλοτέλα κοντὰ, νὰ νικᾶνε τὸ
μαῦρο σκετάδι, νὰ λαμπουρῇσαι ζωερά, νᾶναι ὅλο
ὑπόσκησι καὶ νὰ προσκαλοῦνε γιὰ τὸ σίμωμά τους.
Νομίζει κανεὶς ὅτι με δυὸ-τρεῖς ἀκόμα τραβηξίτες
τῶν κουπιῶν—καὶ τελειώνει τὸ ταξίδι!.. Μὰ εἶσαι
μακριὰ!
Κι' ἀκόμα πολλές ὥρες εἶμωνα πάνου στὸ μαῦ-
ρον ἐκεῖνο ποτάμι. Τὰ βουὰ καὶ τὰ βράχια προ-
βαίνανε μὲς ἀπὸ τὴ νύχτα, περνούσανε σιμὰ μας,
καὶ χάνουσαν πάλι πίσω μας, ἐνῶ τὸ φῶς ὅλο κ'
ἔλαμπε μπροστὰ, ὅλο κ' ἔτρεμα καὶ προσκαλοῦσε—
πάντα τόσο κοντὰ καὶ πάντα τόσο μακριὰ.
Συχνὰ σήμερα θυμοῦμαι κείνον τὸ σκοτεινὸ πο-
ταμὸ τῆς Σιβηρίας με τοὺς μαύρους ἴσκιους τῶ
βουῶν καὶ τῶ βράχων τριγύρω καὶ με τὸ ζωερὸ κεί-
νο φῶς μπροστὰ.
Πολλὰ φῶτα καὶ πρὶν κ' ὕστερότερα δὲν προσ-
καλεσαν καὶ δὲ γελᾶσανε μονάχα ἐμένα γιὰ τὸ σί-
μωμά τους. Μὰ ἡ ζωὴ ὅλο τρέχει· στὶς ἴδιες θλιβε-
ρὲς ὄχτιες· καὶ τὰ φῶτα μένουσι πάντα μακριὰ. Καὶ
πρέπει νὰ ξαναπαρῇ κανεὶς στὰ χέρια του τὰ
κουπιά...
Ὅμως πάντα... πάντα μπροστὰ εἶναι τὰ φῶτα!
Μόσκα, 10 τοῦ Ὀκτώβρη 1905.

ΜΙΧ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Μεταφράστηκε ἀπὸ τὸ Ρούσικο με τὴν ἔδρα τοῦ
συγγραφέα

τ' ὄνομά της Ἰγγλέζικο—εἰζήτησε νὰ σὲ ἰδῇ. Δὸς
τοῦ τὸ χέρι. Ἡ μικρὴ κοντοζύγωσε τὸ νέο καὶ τοῦ
ἔδωκε τὸ χέρι της, χαμηλώνοντας τὰ μάτια.
— «Τὸ ξέρεις, ποῦ εἶσαι πολὺ ὀμορφῆ;» τῆς
εἶπε κείνος, ἀλλ' ἄρκετὰ δυνατὰ, γιὰτὶ περισσότερο
τῶπε, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ μητέρα.
— «Αὐτὰ τὰ πράματα δὲν τὰ λένε», τοῦπε
ἡ μικροῦλα με Ἰγγλέζικη προφορὰ.
Ἡ κ. Γ. κοκκίνησε ἀπὸ τὴ χαρὰ της, ποὺ ἐσύ-
ναζε αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπὸ τὰ χειλάκια τῆς θυγα-
τρὸς της τῆς ἀνατροφῆς, ποὺ τῆς ἔδωκε, τὸν καρπὸ.
Ἐρριξε βλέμμα τριγύρω της περὶ θριαμβευτικὸ ἀπὸ
κεῖνο τοῦ μεγάλου Ναπολέοντα εἶπειτ' ἀπὸ τὴ μάχη
τοῦ Ἀούστερλιτς.
— «Δὲν τὰ λένε καὶ γιὰτὶ, μικρὴ μου;»
— «Δὲν τὰ λένε δυνατὰ, μπροστὰ στὸν κόσμον,
τὰ λένε στ' αὐτί.»
Ἡ κ. Γ. ἄχνησε.
— «Τ' εἶν' αὐτὲς οἱ βλακείες, ποῦ λές, Κέτη;»
— «Δὲν εἶναι βλακείες, μοῦ τοῦπε ἡ miss
Jenny.»
— «Ἡ miss Jenny ἀδύνατο, λὲς ψέματα» κι'
ἄφριξε ἀπὸ τὸ θυμὸ της ἡ κ. Γ.
— «Ὅχι, μαμά, δὲ λέω ψέματα, ἂν θέλῃς
τὴν κράζουμε καὶ τὴ ρωτᾷς», εἶπε ἡ μικρὴ με ὕψος
ποῦ ἔδειχνε τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν πόνο της γιὰ τὴν
ἀδικία, ποὺ δὲν ἔδιναν πίστη στὰ λόγια της. «Κάθα
ἀπόγιωμα, ποὺ πᾶμε στὸν Ἀνεμόμυλο, ἀπαντᾶμε ἕνα
νιό, καθεται κοντὰ στὴν miss Jenny καὶ μιλοῦνε
ὥρες πολλές, τίς περισσότερες φορὲς στ' αὐτί. Μιὰ
μέρα ἔκουσα, ποὺ τῆς ἔλεγε σιγὰ, σιγὰ, Ἀγγλικά
πὼς εἶναι ὀμορφῆ, κι' ὅταν ρώτησα τὴν miss Jenny
γιὰτὶ τῆς τῶπε στ' αὐτί, μοῦπε πὼς αὐτὰ τὰ πρά-
ματα δὲν τὰ λένε δυνατὰ!!!»

Ἡ μικροκαμωμένη ξανθὴ κυρία ἔδειξε ἀρκετὴν
εὐγένεια νὰ μὴν πῆ τίποτα, οὔτε νὰ κρουσοχαμογε-
λάσῃ γιὰ τὸ Βατερλώ τῆς Ἰγγλέζικης ἀνατροφῆς.

Κέρκυρα

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΛΤΙΝΟΥ

Κάποιος ἰδόντας τὸν κωμωδιογράφο Ἀλεῖη, ποὺ μοῖσις
μποροῦσε νὰ σερνεταὶ ἀπὸ τὰ γερατιά του, τόνε ρώτησε:
— Τί κάνεις;
— Πεζάινω με τὴν ἡσυχία μου, ἀποκρίθηκε κείνος.
Ὅταν τοῦ Σπεύσιππου τοῦ πιάστηκαν τὰ πόδια του,
ὁ Διογένης τὸν παρκαינוῦσε ν' ἀπτοχτηνῆση.
Κι' ὁ Σπεύσιππος τοῦ εἶπε:
— Δὲ ζοῦμε με τὰ πόδια, φίλε μου, παρὰ με τὸ νοῦ.

ρῶγγ· μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Στέργιος τὴν ἀγκαλιά-
ζει καὶ σκύφτει νὰ τὴν φιλήσῃ. Κεῖνη τραβιέται
με δύναμη πίσω τρομαγμένη φωνάζοντας·
— Μή· εἶμαι τίμια, κύριε Στέργιε.
Μένει τὰ ζεματισμένος κείνος, κ' ἡ Γιαννούλα
βρίσκει καιρὸ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν καμάρα στὸ δρόμο.
Ὁ Στέργιος συλλογιέται· «Εἶδες τὴν κατερ-
γάρα; νὰ τὴν ἀγκαλιάσω δὲ μᾶφῃσε, τὰ λεφτὰ μου
ὅμως τὰ πῆρε. Μωρὲ τί σου εἶναι αὐτὲς οἱ παλιογυ-
ναῖκες. Μὰ ποῦ θὰ μοῦ πᾶει.»
Ὅζω τὸ σκετάδι ἀπλώθηκε. Ἡ Γιαννούλα κου-
κουλωμένη γιὰ νὰ μὴ διακρίνεται τὸ μούτρο της,
λαχανιάζει γιὰ νὰ ρτᾶσῃ τὸ γληγορότερο στὸ σπίτι
της. Φοβᾶται μὴν πέσῃ ἀπάνω σὲ τίποτις μεθυ-
μένους, ἔχει ἀκόμα καὶ τὸ φόβο τοῦ Στέργιου καὶ
γυρίζε· συχνὰ πυκνὰ γιὰ νὰ δῇ μὴν τὴν ἀκολουθᾷ.
«Δὲν τόκαμα καλά, λέει με τὸ νοῦ της, ἔπρεπε νὰ
τοῦ τὰ πετάξω στὰ μούτρα τὰ λεφτὰ του· τώρα
τί θὰ λῆη ποῦ τὰ κράτησα; Θὰ με παίρῃ σὰν κι
αὐτὲς ποῦ ξέρει. Μὰ ἀλήθεια πόσα νὰ εἶναι;»
Σταματᾷ κάτω ἀπὸ ἕνα φανάρι, κοιτάζει
γύρο μὴν τὴν βλέπῃ κανεὶς καὶ βγάζει ἀπὸ τὴν
τσέπη τῆς φούστας της τὸ χαρτονόμισμα. Εἶναι
δεκάριον. Παναγία μου. Ποτὲ δὲν εἶχε δῆ τόσο
παρὰ μαζεμένο. Τώρα πιά θὰ χορτάσῃ τὸ σπίτι της

ἀπὸ πράματα. Στὸ δρόμο ποῦ πηγαίνει συναγτάει·
μιὰ ζητιάνια· βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη της μιὰ δε-
κάρα καὶ τῆς τὴ δίνει.
— Νά, πάρε καὶ σύ, λέει.
Φτάνει στὸ σπίτι. Τὰ παιδιὰ τὴν περιμένουνε
νηστικά· σὸ μικρότερο κλαίει.
— Αἱ, σαπάτε—τοὺς κάνει—τώρα πιά ἔχουμε
ἀπ' ὅλα.
Ἦγνος δὲν τὴν κολλάει ὅλη νύχτα. Κυλιέται
στὸ στρώμα σὰ φεῖδι. Τὰ μάτια της κοκκαλιάζουνε
ἀνοιχτά. Μιὰ ἰδέα τὴνέ τρώει. Γιὰτὶ νὰ βασανίζε-
ται καὶ νὰ τυραγιέται; Ἄν ἤθελε... Νὰ ὁ κύριος
Στέργιος τὴν περιμένει... Αὐτὸς μπορεῖ νὰ δῶσῃ ὅσα
ὄσα· πλούσιος εἶναι· εἶπειτα ἔξω φτώχεια... Καλὸ
φαί, ζεστὰ, καινούρια ρουχαλάκια... Γίνετα κι
αὐτὴ νοικοκυρά... Μὰ ἡ ἀμαρτία... Ἡ ντροπὴ τοῦ
κόσμου... Αἱ καὶ τί; τόσες ἄλλες ποῦ τόκαναν καὶ
τὸ κάνουν;.. Ὁ Θεὸς συχωράει... Εἶναι καλὸς ὁ
Θεός... Δὲ θέλει νὰ βλέπῃ τὰ πλάσματά του νὰ
τυραγιοῦνται...
Τὸ καντήλι τσιτσιρίζει. Σηκώνεται. Μιὰ με-
γάλη καύτρα ἔχει σχηματιστῆ. Σηπτιλίζει τὸ φω-
τίλι, μὰ χρειάζεται καὶ λάδι, καὶ λάδι δὲν ἔχει.
Σὲ λίγο σβῆνει τὸ καντήλι, σκοτάδι γίνετα. Ἀκού-
γεται κάπου ἕνας ποντικὸς ποῦ ροκανίζει ἀργὰ τὸ

ξύλο. «Καλύτερος αὐτὸς, συλλογιέται, ἀκοῦ μπορεῖ
νὰ τρῶῃ καὶ ξύλα». Μὰ τί σκοτάδι, Παναγία μου.
Ἀλήθεια, ἀπόψε εἶναι φεγγάρι. Σηκώνεται, ἀνοί-
γει ἕνα παράθυρο καὶ τὸ καμαράκι φωτίζεται ἀπὸ
τὸ φεγγαρίσιο φῶς ποὺ ἀσημῶνει τὰ προσωπάκια
τῶν παιδιῶν ποῦ κοιμοῦνται.
Σημερώνει. Ἡ Γιαννούλα γιομίζει τὸ σπίτι της
ἀπὸ ψῆνια. Ἐπειτα κᾶθονται ὅλοι γύρο στὴ ρου-
φοῦ καὶ καμαρώνουνε τὸ πσοκάλι με τὸ κρέας ποῦ
βράζει. Ἐκατὸ φορὲς θὰ τὸ ξεσκεπάσουνε καὶ θὰ
σκούφουνε ὅλοι με περιέργεια τὰ κεφάλια τους νὰ
ἰδοῦνε μέσα, ἐνῶ ὁ ἀχνὸς θὰ τοὺς λούζῃ.
Πέρασανε μέρες· τὰ λεφτὰ σωθῆκανε, ἡ φτώχεια
ξανάρθε. Μὰ ἡ Γιαννούλα ἔχει πάρει πιά τὴν ἀπό-
φασῃ. Πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ Στέργιου τάχατες
γιὰ νὰ ζητήσῃ δουλειά. Ὁ Στέργιος τὴνέ βλέπει,
ἡ φλόγα ξανάναθει· μὰ δὲν ἔχει πιά σὰν πρῶτα
κουράγιο.
— Γιαννούλα, νὰ με συμπαθῆς· δὲν ἤξερα τί
ἔκανα κείνη τὴν ὥρα.
Χαμογελᾷ ἡ Γιαννούλα καὶ στυλώνει τὰ μάτια
ἀπάνω του.
— Τίποτις· μὴν πειράζεστε, κύριε Στέργιε, τοῦ
λέει πονηρά.
Κεῖνος ἀνατριχιάζει.

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Εξωτερικό αρ. 10
20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κίβρια της Πλατείας Συνταγματος, Ομόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών Σταθμού Τροχιδρόμου (Οφθαλμιατρείο), Σταθμού ύπογειου Σιδηρόδρομου (Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Εξάρχεια) στο βιβλιοπωλείο «Εστία» Γ. Κολάρου.

Στόν Πειραιά: Καπνοπωλείο Γ. Ξηρού, οδ. Βουδουλίνας αρ. 1, σιμά στην Τροχιά.

Η συνδρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΨΕΥΤΗΣ

Ο κ. Υπουργός της Παιδείας δεν είναι. Δεν το λέμε τέτιο πράμα και δεν αξίζει νάν το πούμε, γιατί νά βρίζει κανείς τους Υπουργούς, το ίδιο σά νά βρίζει την πατρίδα του, πού είναι δά οι επίσημοι αντιπροσώποι της. Όχι λοιπόν ψεύτης ο κ. Καλλιφρονάς. Κι όμως δεν είπε αλήθεια δια βεβαίωσε τον κόσμο με το «Σκρίπ» της περασμένης Παρασκευής και με τις άλλες φημερίδες πώς ο Πετρούλιας και ο Καλότυχος ΔΕΝ τύπωσαν και ΔΕΝ πουλάνε διδακτικά βιβλία, γιατί ΑΝ τύπωναν κι ΑΝ πουλούσανε δέ θά μένανε ούτε στιγμή ως ανώτεροι υπάλληλοι στο Υπουργείο.

Λόγια του Υπουργού

— «Και εξηγοῦμαι ὁ Τμηματάρχης τῆς Δημ. Ἐκπαιδύσεως κ. Πετρούλιας ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ὁ συγγραφέας καὶ ἐκδόσας διδακτικῶν βιβλίων, ΟΥΤΕ ὁ Γραμματεὺς κ. Καλότυχος» («Σκρίπ» 4 τοῦ Νοέβρη, σελίδα 3, στλ. 4).

— Δοιπὸ δὲν εἶσαι θυμωμένη μαζί μου;

— Μὰ γιατί; τί μου κάματε;

Σκύφτει καὶ τὴν φιλεῖ κείνη πάντα χαμογελάει. Τὴν ἀγκαλιάζει λήφτερα καὶ τὴν χορταίνει φιλιὰ.

— Γιαννούλα, ἀπόψε θά βῶ σπίτι σου· νά με περιμένης, τὰκούς;

— Μὲ τὸ καλὸ νά κοιπάσετε, κύριε Στέργιο.

Ἡ Γιαννούλα φεύγει.

— Πίστη σὲ γυναῖκα ποτὲ κανεὶς νά μὴ δίνῃ, λέει μὲ τὸ νοῦ του ὁ Στέργιος· ὅσες Μαρτίες στὴν ἀρχὴ κ' ἐπειτα....

Ἡ χαρὰ του δὲν κούβεται. Κάτι βράζει μέσα του. Μιλᾷει, γελάει, χοροπηδάει. Πιάνει ἕνα βιβλίο καὶ νά διαβάσῃ κι ἀμέσως τὸ κλειῖ. Παίρνει τὸ καπέλλο καὶ βγαίνει. Γυρίζει χωρὶς λόγου στοὺς δρόμους. Πότε σταματᾷ γιὰ νά διαβάσῃ τὰ χαρτιά πού εἶναι κολλημένα στοὺς τοίχους καὶ πότε στέκεται χαζεύοντας μπρὸς στίς προθήκες τῶ μαγαζιῶν. Μὰ ἡ ὥρα ἀργεῖ νά περάσῃ. Χίλιες φορές ἐκκοίταζε τὸ ρολοῖ του. Μπαίνει σ' ἕνα καφενεῖο, πίνει καφέ, περνᾷ ὅλες τίς ἐφημερίδες. Στενοχωρία. Κάτι τὸν πνίγει. Δὲν εἶναι σὰν πρῶτα χαρούμενος. Σὰν μετανοιωμένος... Παίρνει δρόμο. Περπα-

τὰ εἶπε ὁ κ. Υπουργός. Ἀκοῦστε τὸν τί λέει καὶ ἡ κ. Ἀλήθεια. Στὰ βιβλιοπωλεῖα πουλιοῦνται τὰκόλουθα βιβλία.

1) Ἀλφαβητάριον Α' μέρος Δουκάκη—ΚΑΛΟΤΥΧΟΥ.

2) Ἀλφαβητάριον Β' μέρος Δουκάκη—ΚΑΛΟΤΥΧΟΥ.

3) Ἀναγνωσματάριον Β' τάξεως Δουκάκη—ΚΑΛΟΤΥΧΟΥ.

4) Ἀναγνωσματάριον Γ' τάξεως Δουκάκη—ΚΑΛΟΤΥΧΟΥ.

5) Γραμματικὴ τῆς Γ' καὶ Δ' τάξεως τῆς ὁμιλουμένης (ὄχι βέβαια ἀπὸ Ρωμίους) καὶ γραφομένης καθαρευούσης Γλώσσης Δουκάκη—ΚΑΛΟΤΥΧΟΥ.

Στὴν Ἐγκύκλιον ποῦβγαλε φέτος τὸ Υπουργεῖο τῆς Παιδείας (27 Ἰουλίου 1905, ἀριθ. πρωτοκόλλου 11,530, Ὑπογραφή Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας) ὑπάρχον τὰκόλουθα βιβλία τοῦ Π. ΑΘ. Πετρούλια, μπακάλη στόν Ἐρημότραγο τῆς Θήβας κ' ἀδερφοῦ τοῦ κ. Ἡλία ΑΘ. Πετρούλια, τμηματάρχη στοῦ Υπουργεῖο τῆς Παιδείας.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ (σὴ στήλη «Γραμματικὴ» ἀριθ. 18).

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ διὰ τὴν Γ' τάξιν (σὴ στήλη «Ἱστορία» ἀριθ. 13).

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ διὰ τὴν Δ' τάξιν (σὴ στήλη «Γεωγραφία», ἀριθ. 13 κ' αὐτή).

Ὁ ἴδιος ὁ κ. Ἡλίας Ἀθ. Πετρούλιας (αὐτὸ εἶται, γιὰ γούστο) τύπωσε φέτος τὴ «Συμπλήρωσις τῆς ἰσχυροῦσης παρ' ἡμῖν Σχ. Νομοθεσίας» καὶ πούλησε 4000 ἀντίτυπα, ἀπὸ δυὸ δραχμὲς τὸ ἕνα. τράβηξε δηλ. ἀπὸ τοὺς ἐρημούς δασκάλους 8000 δραχμὲς.

Τώρα, ὅστερ' ἀπὸ κείνα πού εἶπε ὁ κ. Υπουργός κ' ἀπ' αὐτὰ πού γράφουμε σήμερα, ἐμεῖς, ἔχον κάθε δικαίωμα οἱ κ. κ. Πετρούλιας καὶ Καλότυχος νά καταγγείλουν τὸ «Νουμᾶ» κ' ὅλους τοὺς Ρωμίους βιβλιοπώλες γιὰ συκοφάντες. Οἱ ἑκατὸ δραχμὲς πού πρόσφερε ὁ «Νουμᾶς» στοὺς βιβλιοπώλες γιὰ νά καταγγείλουν τοὺς ἐπίσημους αὐτοὺς βιβλιοκαπήλους, καὶ πού κανένας δὲν τίς ἐζήτησε, προσφέρονται τώρα στοὺς κ. κ. Πετρούλια καὶ Καλότυχο γιὰ τὰ πρῶτα δικαστικά τους ἔξοδα. Ὅτι θέλουνε, ἄς στείλουνε νάν τίς πάρουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας.

τάει ὥρες. Ἐπιτέλους νυχτώνει. Νά πάῃ, νά μὴν πάῃ... Περπατᾷ ἀργά. Φτάνει σ' ἕνα στενοσόκακο μὲ κάτι χαμόσπιτα.

— Ἀπὸ δῶ, κύριε Στέργιο.

Ἀκούει μιὰ φωνή· εἶταν ἡ Γιαννούλα πού τὸν περιμένε στὴν ὁξώπορτα. Περνᾷ μιὰν αὐλή καὶ φτάνουε στὴν κάμαρά της.

— Ὅριστε.

Ἡ φωνὴ τῆς Γιαννούλας τρέμει· ἡ καρδιά της χτυπᾷ δυνατὰ. Εἶναι κίτρινη καὶ παγωμένη.

Μπαίνουε στὴν κάμαρα. Ἐνα λυχναρί σπινωμένο καίει μπηγημένο στὸν τοῖχο. Μιὰ βαρεὶά μυροῦδιὰ βγαίνει ἀπὸ μέσα. Τὸ μικρὸ μαζωγμένο σὲ μιὰ γωνιά ἀρχίζει νά μιζοκλαίῃ μόλις βλέπει τὴ μάκνα του.

Θέλω ψωμί.

Ἡ Γιαννούλα οὔτε γυρίζει νά δῇ.

— Νά μᾶς συμπαθᾷτε, κύριε Στέργιο, λέει τρομαγμένη, πού δὲν ἔχουμε τὸν τρόπο νά σᾶς περιποιηθῶμε.

Κάνει νά χαμογελάσῃ μὰ τὸ γέλοιο παγώνει στὰ χεῖλια της. Τὸ μικρὸ ὄλο καὶ κλαίει.

— Πάψε πιά μ' ἔραγες.

Τοῦ κάνει ἀγριεμένη, κ' ἕνα δάκρυ ἀναβούζει

Ο ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ

ὁ Ραλλᾶκης ἄλλαξε, δὲν εἶναι πιά Δημητράκης, ἀλλὰ Δημήτριος, οὔτε Ραλλᾶκης ἀλλὰ Ραλλῆς. Τὸ ἀνεκάλυψε αὐτὸ ὁ Κανελλίδης—καὶ τί δὲν ἀνεκάλυπτε; ὁ φοβερὸς αὐτὸς Στανλεῦ!—ἀπὸ κάποια κουβέντα πούκανε μαζί του καὶ τὴν τύπωσε στοὺς «Καιρούς» καὶ φωτίστηκε ὁ κόσμος.

Ἐμεῖς ὅμως ὑποστηρίζουμε πὼς δὲν ἄλλαξε καθόλου ὁ Δημητράκης, ἀλλὰ μένει πάντα ὁ ἴδιος, γιὰτί ἂν ἄλλαξε δὲ θά ξεστόμιζε τὰ τόσο λίγο διπλωματικά του λόγια γιὰ τὴν Ρουμανικὴ Κυβέρνηση πὼς ἀδ' διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὸ Ρουμανικὸ ὄχλο.

Ἄ θελήσουν τώρα κ' οἱ Ρουμᾶνοι νά μᾶς πλερώσουν με τὴν ἴδια μονέδα, μπορούνε ἀξιόλογα νά μᾶς πούνε πὼς κ' ἡ Ρωμαϊκὴ Κυβέρνηση δὲ διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὸ Ρωμαϊκὸ ὄχλο, κ' ἀπόδειξη ὁ Υπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ Δημητράκης μας, πού σὲ διπλωματικὰ ζητήματα μεταχειρίζεται Ψυριώτικη γλώσσα.

Ὁ Δημητράκης εἶπε—ἀπόδειξη τρανὴ κ' αὐτὸ κατὰ τοὺς «Καιρούς», πὼς ἔγινε Δημήτριος!—ὅτι θά χτυπήσει καὶ τὴ Συναλλαγὴ. Μὰ αὐτὸ τὸ εἶπαν κ' ἄλλοι, χωρὶς νά βρεθῆ κανένας Κανελλίδης νάν τοὺς ἄλλαξῆ τὸνομα.

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ

τοῦ «Ἐμπρός» ἔφαγε τὴ Μακεδονία. Ὁ Καλαποθάκης δηλ. πού εἶναι ἀνακατεμένος καὶ με τὰ Μακεδονικά, ἔκανε κάποιο γλέντι, Μακεδονικὸ πάντα, στὰ γραφεῖα του με συμπάνια καὶ με κουμπουριές, καὶ ζούλεψε ὁ πατριώτης τῶν «Ἀθῆναι» κ' ὁ πατριώτης τοῦ «Σκρίπ» καὶ δὲν ξέφυγε ποῖος ἄλλος ἀκόμα πατριώτης καὶ τοῦ ρηχτήκανε τοῦ ἀνθρώπου πὼς τρώει τὴ Μακεδονία, πὼς γλεντᾷ με Μακεδονικά λεφτά.

Νά σᾶς πούμε τὴν ἀλήθεια, ὅλα τὰξερὰ πού γραφτήκανε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, μπορούν ἀξιόλογα νά συνοψιστοῦνε στὰ λίγ' αὐτὰ λόγια.

— Βρε ἀδερφέ, γιατί νά τὴν τρώω λόγου σου τὴ Μακεδονία καὶ νά μὴ τὴν τρώω καὶ μεῖς; Ἡ, ἔραγες πιά ἐσύ, ἄφησε νά ρᾶμε τώρα καὶ μεῖς!

Πατριωτισμὸς τῆς κοιλίης, βλέπετε, ὄχι χωρατὰ!

Η ΒΙΒΛΙΟΚΑΠΗΛΙΚΗ

Ἐταιρία Πετρούλια-Καλότυχου εἰ (ἰε ἀκοῦστε τί

στὴν κόχη τοῦ ματιῦ της καὶ κατρακυλᾷ τρεμοσταλάζοντας σὸ μάγουλό της.

Σκύβει ὁ Στέργιος ἀπάνω ἀπὸ τὸ μικρὸ καὶ τοῦ χιδεῖ τὸ μάγουλο.

— Μὴν τὸ μαλλώνεις, Γιαννούλα· νά, πήγαινε πάρε τους λίγο ψωμί.

Βγαίνει ἡ Γιαννούλα νά πάῃ σὸ φούρνο. Σηκώνεται ἐπειτα ὁ Στέργιος, βγάξει ἀπὸ τὸ πορτοφῶλι του ἕνα καποστάρικο, τᾶφῆνει ἀπάνω σὸ τραπέζι καὶ φεύγει γλήγορα σὰν κλέφτης.

— Ὅχι. Εἶμαι τίμιος!.. λέει σιγαλά.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ